

ผู้ช่วยเหลือคนไข้ งานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน โรงพยาบาลแม่ลาว จังหวัดเชียงราย

อุตสาหกรรมน้ำมา 2 ปี หมอ... ไม่น่าเลย

เสียงพนักงานเปล ขึ้นแปลนอนเสียงดังเข้ามาใน ER “อี้อ้อ! ชะจี้คนไข้ซิมนิ ฮ้องพยาบาลมาเลย” ลื่นเสียงพนักงานเปล ทุกคนกรูกันเข้ามา “เรียกลุง ๆ ๆ ๆ ๆ เป็นเหยง ลืมตาก่อน” คนไข้ลืมตาขึ้นแสนจะยากเย็น ชีตาเขียวเต็มเบ้า 2 ข้าง ตัวแสนจะโคตรเหนียว ผมเพ้าพะรุงพะรัง กลืนไม่ต้องบรรยาย ทุกคนแทบไม่กล้าจับตัว ญาตินำส่งบอกว่า “มันบ่อาบน้ำมาได้ 2 ปีละครับหมอ ตะกี้ผมเปลี่ยนเสื้อผ้าหื้อก่องไว้หน้าชั้นใต้บ้านอื่น แมงวันต่อมโสัง ๆ ไผ่บ่บ่กล้าเข้าใกล้ ไปตีไหนเป็นก็แตกกันตั้งๆ ฮากไก่อตายกะเหล่าตั้งวัน” แล้ววันนี้มันนอนซิมเลยปามาโฮงยานิ ลูกเมียก็บ่มี บางเพื่อหายออกบ้านาไปทิต ๆ จำทางเข้าบ้านบ่ได้” ชีเหล่าหลวงตีๆ นี้เอง จัดการวัดความดันเรียบบร้อย รายงานพยาบาล ความดัน 110/70 mmHg T 36.5 ,DTX 110 เจ้า

พยาบาล IN charge บอกว่าวันนี้เราได้ทำบุญกันอีกแล้วไม่ต้องไปวัด ปะปี่บอกเปลเซ็นเข้าเข้าห้องน้ำเราไป renovate อีลุงกันเตอะ มะญาติช่วยกัน ฟอกตัวหื้อสะอาด สระผม ตัดผม ให้ชะหล่อเลย ทาแป้งให้อย่างหอม ทุกคนก็ยินดีช่วยกันอย่างร่วมแรงแข็งขัน กับการต่อสู้กับกลิ่นเหม็น ๆ ของลุง แต่ก็ไม่ได้คิดจริงจังอะไร กลับมองว่าเราได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถ้าไม่มีคนไข้ เราก็ไม่มีงานทำ เราต้องทำหน้าที่ผู้ช่วยเหลือคนไข้ของเราให้ดีที่สุด พอพาลุงกลับมาที่เตียง ลุงก็บอกว่า “หมอคับลุงหิวข้าว” โทรสั่งข้าว หื้อเลย ปี่แล้วมาเก็บตั้งที่พยาบาล Incharge ได้ทำบุญด้วยกัน พอทานข้าวอิม เรอชะดัง แถมยังบอกว่า “หมอไม่น่าเลย ลุงอุตสาหกรรมน้ำ ไม่ตัดผมมาชะนาน ตอนนีจ่ากลืนตัวเองไม่ได้เลย” แป้ววววว ทุกคนทำหน้าง